◈ ◈ ◈

คนตาทิพย์

นวนิยายชีวิต · เมื่อการแตะของสิ่งหนึ่ง คือการเห็นสามสิบวันข้างหน้าของมัน

— — —

เขาไม่ได้เห็นอนาคตของโลก

เขาเห็นแค่อนาคตของสิ่งที่มือเขาแตะ

และใช้เวลาสิบสองปีเรียนรู้ว่า การรู้ก่อน กับการรีบ ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละคร สถานที่ ร้านค้า และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ ไม่พาดพิงบุคคลหรือหน่วยงานใดที่มีอยู่จริง

บทที่ ๑ — นาฬิกาที่หยุดเดินมาเจ็ดปี

ธนิต ชูสกุล อายุยี่สิบเก้า เปิดร้านซ่อมของเก่าอยู่ท้ายตลาดอำเภอท่าม่วงลาย ร้านกว้างสามเมตรครึ่ง ลึกหกเมตร รับซ่อมพัดลม หม้อหุงข้าว วิทยุ นาฬิกา และอะไรก็ตามที่คนแถวนั้นเสียดายเกินกว่าจะทิ้ง รายได้เดือนหนึ่งพอกิน พอจ่ายค่าเช่า และพอเหลือเก็บสองสามร้อยบาทถ้าเดือนนั้นไม่มีอะไรพัง

เย็นวันหนึ่งของเดือนพฤษภาคม เขาเก็บกวาดลิ้นชักเก่าของพ่อที่เสียไปเจ็ดปีก่อน แล้วเจอนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่งอยู่ก้นลิ้นชัก สายหนังแตกลาย หน้าปัดขุ่น เข็มหยุดอยู่ที่หกโมงสี่สิบสอง เขาหยิบมันขึ้นมาวางบนฝ่ามือ

แล้วโลกก็หายไป

ไม่ใช่มืด ไม่ใช่สว่าง แต่เหมือนมีใครเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ในหัวเขาอย่างกะทันหัน เขาเห็นนาฬิกาเรือนนั้นอยู่บนข้อมือของใครสักคน เห็นมันโดนน้ำฝน เห็นมันวางอยู่ข้างชามก๋วยเตี๋ยว เห็นมันถูกส่งข้ามเคาน์เตอร์ให้ชายคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก และเห็นมันวางอยู่ในกล่องกระดาษที่มีตัวหนังสือเขียนว่า "ของขวัญ" ทุกภาพผ่านไปเร็วเหมือนเปิดสมุดภาพด้วยนิ้วโป้ง ไม่มีเสียง ไม่มีคำอธิบาย

เขาสะดุ้งตื่นอยู่บนพื้นร้าน เลือดกำเดาไหลลงถึงคาง นาฬิกาเรือนนั้นยังอยู่ในมือ และเข็มยังหยุดที่หกโมงสี่สิบสองเหมือนเดิม

✦ ✦ ✦

สามสัปดาห์ต่อมา เขาซ่อมนาฬิกาเรือนนั้นจนเดินได้ ใส่มันไปกินก๋วยเตี๋ยวที่ร้านหัวมุมและทำน้ำซุปหกใส่ ฝนตกวันนั้นจริง และในวันที่ยี่สิบเก้าหลังจากวันที่เขาแตะมันครั้งแรก ป้าข้างบ้านเดินเข้ามาขอซื้อไปเป็นของขวัญวันเกิดให้ลูกชาย เธอส่งเงินข้ามเคาน์เตอร์ให้เขาด้วยมือที่มีแหวนทองสองวง

ธนิตนั่งอยู่หน้าร้านคืนนั้นนานมาก แล้วหยิบสมุดบัญชีเล่มเก่ามาเขียนบรรทัดแรก

> *"เห็นได้เฉพาะของที่มือแตะ · เห็นเฉพาะสิ่งที่จะเกิดกับของชิ้นนั้น · ประมาณสามสิบวัน · ไม่มีเสียง · แตะซ้ำไม่เห็นซ้ำ"*

บรรทัดสุดท้ายเขาเขียนหลังจากทดลองอยู่หลายเดือน คือ *"แตะหนึ่งครั้ง เจ็บหัวหนึ่งวัน แตะสามครั้งในวันเดียว นอนสองวัน"*

บทที่ ๒ — สามพันบาทแรก

คนทั่วไปที่ได้ความสามารถแบบนี้คงวิ่งไปสนามม้าหรือซื้อหวยทันที ธนิตลองแล้วในเดือนที่สอง เขาแตะกระดาษใบเสร็จ แตะตู้กระจกที่ขายลอตเตอรี่ แตะเงินในกระเป๋าตัวเอง และไม่ได้อะไรกลับมาเลยนอกจากภาพเงินถูกนับ ถูกพับ ถูกส่งต่อ กับอาการปวดหัวสามวัน

เขาใช้เวลาอีกครึ่งปีจึงเข้าใจกฎข้อสำคัญที่สุด — *เขาเห็นชะตาของ "วัตถุ" ไม่ใช่*

ชะตาของ "คน" และไม่ใช่ชะตาของ "ตัวเลข" พลังนี้ไร้ประโยชน์สิ้นเชิงกับการพนัน แต่มีประโยชน์มหาศาลกับสิ่งที่เขาทำอยู่ทุกวันอยู่แล้ว นั่นคือของมือสอง

ปลายปีนั้นมีคนเอามอเตอร์ไซค์คันหนึ่งมาฝากขายที่ร้าน เครื่องเดินไม่เรียบ เจ้าของอยากได้แปดพัน ธนิตขอเวลาคิดสองวัน แล้ววางฝ่ามือลงบนถังน้ำมัน

เขาเห็นรถคันนั้นอยู่ในโรงกลึงเล็กๆ เห็นมือคู่หนึ่งเปลี่ยนคาร์บูเรเตอร์ เห็นมันวิ่งอยู่บนถนนลูกรัง และเห็นป้ายราคาเขียนด้วยปากกาเมจิกวางพิงล้อหน้าอยู่หน้าร้านแห่งหนึ่ง ตัวเลขบนป้ายคือ หนึ่งหมื่นเก้าพัน

เขาซื้อมันที่แปดพัน เอาไปให้ช่างชื้นที่โรงกลึงเปลี่ยนคาร์บูฯ หมดค่าอะไหล่กับค่าแรงสองพันห้า แล้วขายไปที่หนึ่งหมื่นหกพัน ต่ำกว่าที่เขาเห็นสามพันบาท

ลุงเชียร เจ้าของร้านข้างๆ ถามว่าทำไมไม่ตั้งสูงกว่านี้ ในเมื่อของมันดีขนาดนี้ ธนิตตอบว่า "คนซื้อเขาก็ต้องเหลือกำไรบ้างสิครับลุง ไม่งั้นเขาไม่กลับมาอีก"

ลุงเชียรหัวเราะแล้วบอกว่าคิดแบบนี้ไม่รวยหรอก ธนิตยิ้มแล้วไม่เถียง เพราะสิ่งที่เขาไม่ได้บอกลุงเชียรคือ *ราคาหนึ่งหมื่นเก้าพันที่เขาเห็นนั้น เป็นราคาป้าย ไม่ใช่ราคาขายจริง และเขาไม่มีทางรู้เลยว่ารถคันนั้นจอดอยู่หน้าร้านนานแค่ไหนกว่าจะมีคนซื้อ*

> *"ตาทิพย์บอกผมว่าจะเกิดอะไร แต่ไม่เคยบอกว่าต้องรอนานแค่ไหน" เขาเขียนไว้ในสมุด "ของที่ขายได้ในวันที่ยี่สิบเก้า กับของที่ขายได้พรุ่งนี้ ในภาพเดียวกันเป๊ะ"*

บทที่ ๓ — สิบสองปีของคนที่ไม่รีบ

ปีที่สาม ธนิตขยายร้านเป็นสองคูหา รับซื้อของเก่าเต็มตัว เครื่องมือช่าง เครื่องจักรเล็ก อะไหล่เกษตร ปีที่ห้าเขาซื้อที่ดินสองไร่ริมถนนสายรอง ปีที่แปดเขาเปิดโกดังอะไหล่มือสองที่ส่งของไปทั่วจังหวัด ปีที่สิบสองเขามีพนักงานสิบเจ็ดคน

ไม่มีปีไหนที่เขากระโดดขึ้นเป็นสิบเท่า ทุกปีขึ้นราวยี่สิบถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์สม่ำเสมอจนน่าเบื่อ คนในตลาดเรียกเขาว่า "ไอ้ธนิตดวงดี" แต่คนที่ทำงานกับเขาเรียกว่า "เจ้านายที่ไม่เคยซื้ออะไรเกินราคา"

เขามีกฎสามข้อที่ตั้งขึ้นเองตั้งแต่ปีที่สอง และไม่เคยฝ่าฝืน

> *หนึ่ง — แตะได้ไม่เกินสัปดาห์ละสองครั้ง*
>
> *สอง — ห้ามแตะของที่ยังไม่ใช่ของเรา เว้นแต่เจ้าของอนุญาต*
>
> *สาม — ทุกดีลต้องอธิบายให้คนอื่นฟังได้ โดยไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่เห็น*

ข้อสามคือข้อที่ยากที่สุด และมีค่าที่สุด เพราะมันบังคับให้เขาต้องหาเหตุผลจริงๆ มาประกอบทุกครั้ง เมื่อเวลาผ่านไป เขาพบว่าตัวเองอ่านตลาดของเก่าได้แม่นขึ้นเรื่อยๆ แม้ในวันที่ไม่ได้ใช้พลังเลย เขาเริ่มรู้ว่าราคาเหล็กขึ้นเมื่อไหร่ ร้านไหนกำลังจะเลิกกิจการ อะไหล่ตัวไหนกำลังจะขาดตลาด

พลังไม่ได้ทำให้เขารวย มันแค่พาเขาเข้าไปยืนใกล้ความจริงบ่อยกว่าคนอื่น จนวันหนึ่งเขามองเห็นความจริงได้ด้วยตาเปล่า

✦ ✦ ✦

ปีที่เก้า จันทร์เพ็ญเปิดร้านข้าวต้มตรงข้ามโกดังของเขา เธออายุสามสิบสี่ พูดเสียงดัง คิดเลขในหัวเร็วกว่าเครื่องคิดเลข และเป็นคนเดียวในตลาดที่กล้าบอกธนิตตรงๆ ว่าเขาคิดผิด

วันที่เขาจะซื้อโกดังหลังที่สอง เธอวางชามข้าวต้มลงตรงหน้าแล้วถามว่า "พี่จะซื้อทำไมคะ ของในโกดังหนึ่งพี่ยังขายไม่หมดเลย" เขาตอบไม่ได้ เพราะคำตอบจริงคือเขาเห็นภาพป้ายชื่อบริษัทตัวเองติดอยู่บนกำแพงโกดังนั้น แต่คำตอบนั้นใช้กับกฎข้อสามไม่ได้ สุดท้ายเขาไม่ซื้อ

แปดเดือนต่อมา โกดังหลังนั้นถูกน้ำท่วมจนของเสียหายทั้งหมด เจ้าของขายทิ้งในราคาที่ถูกกว่าเดิมเกือบครึ่ง และคนที่ซื้อไปคือธนิต ซึ่งครั้งนี้อธิบายเหตุผลได้ทุกข้อโดยไม่ต้องแตะอะไรเลย

คืนนั้นเขาเดินไปบอกจันทร์เพ็ญว่า "ถ้าวันนั้นคุณไม่ถาม ผมคงเสียเงินไปเปล่าๆ แปดเดือน" เธอตอบว่าเธอแค่ถามคำถามที่คนขายข้าวต้มถามกันทุกวัน แล้วตักไข่ให้เขาเพิ่มหนึ่งฟองโดยไม่คิดเงิน

บทที่ ๔ — วันที่เห็นแล้วอยากไม่เห็น

ปีที่สิบสาม เดือนตุลาคม มีคนเอาหม้อแปลงเก่าจากโรงสีมาขายให้โกดัง ธนิตแตะมันตามปกติเพื่อประเมินราคา

สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขาทิ้งมันลงพื้น

เขาเห็นหม้อแปลงตัวนั้นถูกติดตั้งอยู่บนเสาไม้เก่าหลังอาคารสองชั้น เห็นสายไฟที่พันกันยุ่งเหยิง เห็นควันบางๆ ลอยขึ้นตอนกลางคืน แล้วเห็นแสงสีส้มที่กลืนภาพทั้งภาพจนไม่เหลืออะไร ภาพสุดท้ายคือเศษเหล็กดำๆ กองอยู่บนพื้นคอนกรีตที่เปียกน้ำ

เขาไม่รู้ว่าอาคารนั้นคืออาคารอะไร ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ไม่รู้ว่ามีคนอยู่ข้างในหรือเปล่า ตาทิพย์ไม่เคยบอกเขาสักครั้งว่าใครอยู่ตรงไหน มันบอกแค่ว่าจะเกิดอะไรกับของชิ้นนั้น

ธนิตนั่งอยู่กับสิ่งที่เห็นสองวันเต็ม แล้วทำสิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อน คือ**ไม่ขายมันต่อ** เขาซื้อหม้อแปลงตัวนั้นในราคาเต็ม แล้วเก็บมันไว้ในห้องเก็บของหลังโกดัง ล็อกกุญแจ และไม่แตะอีกเลย

สามสิบวันผ่านไป ไม่มีไฟไหม้ที่ไหนในอำเภอ

✦ ✦ ✦

คืนที่สามสิบเอ็ด เขานั่งอยู่หน้าโกดังกับจันทร์เพ็ญ แล้วพูดออกมาเป็นครั้งแรกในชีวิตว่าเขาเห็นอะไรได้บ้าง เธอฟังจนจบโดยไม่ขัดสักคำ แล้วถามคำถามเดียว

"แล้วถ้าพี่ไม่ซื้อมันไว้ล่ะคะ"

ธนิตตอบว่าไม่รู้ และนั่นคือความจริง เขาไม่มีทางรู้เลยว่าสิ่งที่เขาเห็นเป็นอนาคตที่

ตายตัว หรือเป็นแค่ปลายทางของเส้นทางที่ไม่มีใครเข้าไปขวาง เขาเปลี่ยนมันได้ครั้งนี้เพราะบังเอิญของชิ้นนั้นอยู่ในมือเขาพอดี

"งั้นพี่ก็ไม่ได้เห็นอนาคตสิคะ" เธอพูดช้าๆ "พี่เห็นแค่ว่าอะไรจะเกิด *ถ้าไม่มีใครทำอะไรเลย*"

ประโยคนั้นทำให้เขานอนไม่หลับทั้งคืน และเปลี่ยนสิบปีที่เหลือของเขาไปทั้งหมด

บทที่ ๕ — ของที่ไม่ได้ขาย

ปีถัดมา ธนิตตั้งแผนกใหม่ในโกดังที่ไม่ทำเงินเลยสักบาท เรียกกันในหมู่พนักงานว่า "ห้องของไม่ขาย"

ทุกชิ้นที่รับเข้ามา เขาจะเป็นคนคัดเอง ของที่เห็นแล้วรู้สึกไม่ดี — สายไฟที่จะลุกไหม้ ถังแก๊สที่จะรั่ว โครงเหล็กที่จะหัก — จะถูกแยกออกไปเก็บ ไม่ขาย ไม่ปล่อยกลับเข้าตลาด และถูกทำลายอย่างถูกวิธีเมื่อครบกำหนด เขาบอกพนักงานว่าเป็น "มาตรฐานความปลอดภัยของร้าน" ซึ่งก็จริงทุกตัวอักษร

ต้นทุนของนโยบายนี้ปีละหลายแสน กำไรลดลงราวหกเปอร์เซ็นต์ ธนิตคำนวณแล้วว่ารับไหว และเขาก็รับมันมาสิบปีเต็มโดยไม่บ่นสักครั้ง

เขาไม่เคยเป็นเศรษฐีระดับจังหวัด ไม่เคยขึ้นปกนิตยสาร ไม่เคยมีรถหรูสักคัน บ้านที่เขาสร้างเมื่ออายุสี่สิบเป็นบ้านสองชั้นธรรมดาที่มีห้องทำงานเล็กๆ ติดหน้าต่างบานใหญ่ ในลิ้นชักโต๊ะตัวนั้นมีนาฬิกาเรือนหนึ่งวางอยู่ สายหนังใหม่ หน้าปัดขัด

จนใส และเข็มเดินตรงเวลาทุกวินาที

✦ ✦ ✦

เย็นวันหนึ่งเมื่อเขาอายุห้าสิบสอง หลานชายวัยสิบเจ็ดมานั่งที่ระเบียงแล้วถามว่า ลุงสร้างตัวมาได้ยังไง ทั้งที่เริ่มจากร้านซ่อมพัดลมกว้างสามเมตรครึ่ง

ธนิตคิดอยู่นาน แล้วตอบด้วยสิ่งที่เป็นความจริงทั้งหมด แม้จะไม่ใช่ความจริงทั้งเรื่อง

"ลุงไม่ได้เก่งกว่าใครหรอก" เขาบอก "ลุงแค่เดาถูกบ่อยกว่าคนอื่นนิดหน่อย แต่ไอ้ที่ทำให้อยู่รอดมาสามสิบปีไม่ใช่การเดาถูก มันคือการไม่รีบ"

เขาชี้ไปที่ต้นมะม่วงหน้าบ้าน "ต่อให้เอ็งรู้ล่วงหน้าว่ามะม่วงต้นนี้จะออกลูกเดือนหน้า เอ็งก็ยังต้องรดน้ำมันทุกวันอยู่ดี การรู้ก่อนมันไม่ได้ย่นเวลาให้สักวินาที มันแค่ทำให้เราไม่ตื่นตระหนกระหว่างทาง"

หลานถามต่อว่า แล้วถ้ารู้ว่ามีอะไรไม่ดีจะเกิดขึ้นล่ะ ลุงทำยังไง

ธนิตเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า

"ก็ทำให้มันไม่เกิดสิ แล้วอย่าไปบอกใครว่าเรารู้ เพราะถ้าเราบอก คนก็จะรอให้เรารู้แทนตลอดไป"

เขาไม่ได้เห็นอนาคต

เขาเห็นแค่ปลายทางของสิ่งที่ไม่มีใครเข้าไปขวาง

และตลอดชีวิต เขาเลือกที่จะเป็นคนเข้าไปขวาง

จบบริบูรณ์